בד א מיי פ"ד מהלי תמורה הלי ט ופ"ג מהלי איסורי מזבח הלי יב: בה ב מיי פ"ד מהלי מחללות אסורות הלכה כ טור ש"ע י"ד סימן פא מעיף א:

שימה מקובצת

אן לא שנא. סימן בהמ״ה א״ר גמ״ל: גו לומר שה א״ך גמ״ל: 5 לומר שה (תיבת שור נמחק) ס״א שה שה מ״מ: גו קאמר וכרבי שמעון וקאמר: דו להו דתנן ולד: דו לא יקרב לגבי מזבח. וה״ה דאף להדיוט -לר׳ יהושע שרי אף ליקרב. תוס׳ חיצוניות: N קרא שור . בשבים ועזים שה למה לי: נן שור שה כשב ושה עז משבים ועזים תיבת ועז נמחק: חן ולא תאני אם ראשו: ט] שיבא שאביו טמא: ין נפיק ושרי והאי: יאן רישא רבותא קמ"ל בבכורה: יגן ושפן דכתיבי בקרא: ידן טהרה דמעלה י גרה ומפריסי הפרסה איירי אלא בדמי במקצת סימנין אלא בדמי במקצת לאמו ביד וברגל ואפילו בצמרו: טון תיבת ולד הוא ר"ת ולאו דוקא: **טו**] אליעזר דריש מדכתיב שה שה תרי זימני כדאיתא לקמן דריש מדכתיב שה שה חדי זימני כדאיתא לקמן בשמעתין והשתא כבש דר' יהושע ושה דר' אליעזר: יז] תיבת הלשון נמחק: ת] ר"א דההוא שה דבא: יטן לפרש דהאי לא בא ים, יפוש והאי לא בא הכתוב הוי כמו: ל) דה"ק ת"ל שה שה דנפקא לן מיניה עיבורו מן הטהור הלכד אייתר לז זה להוסיף על המותר להתיר אף עיכורו מן הטמא: לאן לקמן משום דלא ותיבות לא קשה מידי נמחק: לכן לאכילה נמי פשטיה דבעי: **כג**ן יולדת כו׳ ניחא דפליגי בזה וזה גורם אבל למ״ד: כדו אמו ועיברה ולבסוף: לס] סברי זה וזה גורם מותר גבי שאור של חולין ושל תרומה: לו] ממנה כרכר (תיבת עצים ל"ש) לוכו (וובון לבט יהושע אלא משום דר' יהושע הוזכר תיבת לרבי נמחק: לו] גורם ובפ' אוא"ב: החכר תיבת לדבי נמחק: לו] גורם ובפ' אוא"ב: לח] האב גבי פלוגתא דרבי הודה משום: כען ושייך זה וזה גורם והיכא דהאיסור רבה ע"י תערובות נקט . לישנא דחוששין לזרע הא לישנא דחוששין לזרע האב דכל חד וחד לחודיה שרי ומיהו: 10 גורם להוי יחשב

וקאמר אבל אתה אוכל הבא . בסימן א' ש"מ דלא בעי ר' שמעון ראשו ורובו דומה לאמו לעולם בעי והאי תנא סבר לה כוותיה בחדא וכו' כדאמרינן מעיקרא: למימרא. מאי דר' אליעזר דשרי עבורו מן הטמא משום דסבר כיון דאמו טהורה אע"ג דאביו טמא

כחד גורם וליתסר:

רבינו גרשום (המשר)

בו הגרמה דטהור ומותר: ור' יהושע סבר זה וזה ורת אמור. עד שיהא אריו ואמו טהורים דהגורמים שניהם טהורים: והא איפכא שמעינן להו ולד טרפה. אע"ג דאביו לאו טרפה אלא טהור שלם: ר' אליעזר

. דרישא קתני שילדה מין טמאה דאסור אף באכילה וסיפא דקתני ים ראשו

ורובו דומים לאמו חייב אף בבכורה: זה אי אתה אוכל. גמל ושפן ים כתיבי ח בקרא אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד לאו בסימני טהרה ידו איירי דממעלה גרה וממפריסי הפרסה אלא בדמי למקלת סימנין לאמו ביד וברגל ובלמרו שושט (ולד) סימני טהרה בעי: שיהא אביו ואמו כבשה.

מדכתיב כבשים ועזים ולא כתיב כבש ועז דרש ר' יהושע ור' אליעזר מון מדכתיב שה שה תרי זימני והשתח דרשות דר׳ יהושע לאסור לאו י הוא דר"ח להתיר ולשון לא בא הכתוב דאמר ר"א מגומגם קלת דמשמע יו הלשון דמקרא זה שדרש ר' יהושע טמא שנולד מן טהור ועיבורו מן הטהור אמר ר"א ים דבא להוסיף על המותר ולהתיר טמא הנולד מז הטהור ועיבורו מן הטמא ויש לפרש יש לא בא הכתוב כמו לא באתה התורה עוד י"ל דברי רבי אליעזר יו וה"פ משה שה נפקא לן עיבורו מן הטהור לכך אייתר זה להוסיף על המותר ועיבורו מן הטמא: חוין מדרבי אליעזר ומחלוקתו. הא דלא קאמר חוץ מן הדולפנין שפרים ורבים מבני אדם כדאמר לקמן יאו לא קשה מידי דלא איירי רבי יהושע בן לוי אלא בבהמה וחיה ולא בבני אדם והנהו בני ימא נינהו:

ופליג עליה בחרא. מה שיוכל לדחות דחי כן משום דבמסקנא לאכילה ים פשטינן נמי

לבעי ר"ש ראשו ורובו: והא איפכא שמעינן להו ולד מריפה. למ״ד טריפה יולדת יגו ניחא דפליגי בזה וזה גורם אלא למ"ד אינה יולדת מוקמי פלוגתא פרק אלו טריפות (חולין נח.) בעובר ירך אמו ידו ונתעברה ולבסוף נטרפה ומיהו אשכחן בעלמא י דר׳ אליעזר סבר זה וזה גורם אסור ורבנן סברי מותר גבי שחור חולין ותרומה ושלהי כל הצלמים (ע"ז מט.) גבי נטל ממנה יו עלים אלא לרבי יהושע אייתיה ואע"ג דלאו דברי הכל הוא ומה שמוכיר כאן זה וזה גורם כיו ופר׳ אותו ואת בנו (חולין עט:) נהט לישנא דחוששין לזרע החב יחו משום דהכח איירי בדבר הבא מהיתר ואיסור לשום [שייך שפיר] זה וזה גורם ומיהו קשה כיון דאין חוששין לורע האב מאיזה טעם תחשב ולד טריפה זה וזה גורם

ל לא יחשב משאור גורם וליתסר:

שמע מינה לאכילה נמי בעי ר"ש ראשו ורובו. דמשמע שאין נו כי אם שני חלוקין מדלא קחני חלוק שלישי ולימא אם יש בו מקלת סימנין מותר באכילה והדר ליתני ואם ראשו ורובו דומה לאמו חייב בבכורה והשתא י רישא יא וסיפא רבותא המשמע לן

> אישתני מגמל שפיר דמי או דלמא לא שנא יו ת"ש בהמה מהורה שילדה מין בהמה ממאה אסור באכילה ואם דומה ראשו ורובו לאמו חייב בבכורה שמע מינה לאכילה נמי בעי ר' שמעון ראשו ורובו לא לבכורה דוקא דיקא נמי דקא שבקה לאכילה וקם ליה אבכור ש"מ לבכורה הוא דבעי ר' שמעון ראשו ורובו אבל לאכילה לא לעולם אימא לך לאכילה גמי בעי ובכורה איצטריך סד"א הואיל וכתיב יאך בכור שור עד שיהא הוא שור ובכורו שור ולא תיסגי ליה בראשו ורובו עד דאיכא כוליה קמשמע לן ת"ש 2אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריםי הפרסה (6) זה אי אתה אוכל אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד ואי זה זה הבא בסימן אחר זה ממא הנולד מן המהור ועבורו מן המהור יכול אפילו עבורו מן הממא ת"ל ישה כשבים ושה עזים פעד שיהא אביו כבש ואמו כבשה דברי ר' יהושע ר' אליעזר אומר לא בא הכתוב להתיר את המותר אלא להוסיף על המותר ואיזה זה ממא הנולד מן המהור ועבורו מן הממא או אינו אלא עבורו מן המהור תלמוד לומר פ שור שה כשבים ושה עזים מכל מקום קרי ליה ממא כרבי שמעון וקאמר אבל אתה אוכל הבא בסימן אחד האי תנא סבר ליה כוותיה בחרא ופליג עליה בחרא ואיכא דמקשי ומותיב עבורו מן הממא מי מעברא והאמר ר' יהושע בן לוי לעולם אין מתעברת לא ממאה מן המהור ולא מהורה מן הממא ולא גסה מן הדקה ולא דקה מן הגסה ולא בהמה מן חיה ולא חיה מן בהמה חוץ מר' אליעזר ומחלוקתו שהיו אומרים חיה מתעברת מבהמה וא"ר ירמיה דאיעבר מקלום בן פרה ואליבא דרבי שמעון קאמר 🏻 וקאמר אבל אתה אוכל הכא בסימן אחד האי תנא סבר לה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא למימרא דרבי אליעזר סבר זה וזה גורם מותר ור' יהושע סבר זה וזה גורם אסור והא איפכא שמעינן להו יז יולד מריפה רבי אליעזר אומר ₪ לא

יקרב לגבי מזבח יורבי יהושע אומר ייקרב לגבי מזבח בעלמא סבר ר' אליעזר זה וזה גורם אסור ושאני הכא דאם כן נכתוב קרא ח שה כשבים ועזים שה ושה למה לי שמע מינה שה מכל מקום ורבי יהושע אמר לך בעלמא זה וזה גורם מותר והכא אם כן לכתוב קרא שור ם כשב ועז כשבים ועזים למה לי ש"מ עד שיהא אביו כבש ואמו כבשה ת"ש רבי שמעון אומר גמל גמל שני פעמים אחד גמל הנולד מן הגמל ואחד גמל הנולד מן הפרה ואם ראשו ורובו דומה לאמו מותר באכילה שמע מינה לאכילה נמי בעי רבי שמעון ראשו ורובו שמע מינה: שהיוצא מן הממא וכו': בעו מינה מרב ששת מי רגלים של חמור מהו ותיבעי ֹֹּי (ליה) דסוסים וגמלים דסוסים וגמלים לא מיבעיא להו דלא עכירי ולא דמו לחלב מיא עול מיא נפוק כי קמיבעיא להו דחמור דעכירי ודמו לחלב

מאי במגופיה קא מימצצי ואסירי או דלמא מיא עול מיא נפוק והאי דעכירי הבלא דבישרא הוא אמר להו רב ששת תניתוה שהיוצא מן הטמא טמא והיוצא מן הטהור מהור מטמא לא קאמר אלא מן הממא

ארעור אליעור הוה עולם: ראליעור זה וזה גורם אסור ור' יהושע סבר דמותר. לעולם בעלמא כגון לגבי מזבח סבר ר' אליעור דוה וזה גורם אסור שהיה אלגבי אכילה א"כ הוא דוה וזה גורם אסור לכתוב קרא שור בכשים ועזים ההוי משמע עד שיהא אביו ואמו כבש שה שה למה לי ש"מ שה מ"מ דוה וזה גורם מותר: מי בכשים ועזים דהוי משמע עד שיהא אביו ואמו כבש שה שה למה לי ש"מ שה מ"מ דוה וזה גורם מותר: מי רגלים של חמור. מה ון בשתיה מא עול מיא נפק. כלומר מים צלולים שתה מים צלולין מוציאין לפיכך מותרין: מאי. האי דעכירו נימא משום הכי דמנופיה מאבריו קא מימצצי ואסירי הדוו כחלב שמתמצין מן הגוף ואסירי או דלמא אין מתמצצין אלא על מיא עול מיא נפיק והאי דעכירי משום הבליה מחמת חמימות הבשר הוא ומותרין שאינן מתמצצין מגופו: מטמא לא קאמר. דאי אמר הכי הוה משמע כל מה שיוצא מטמא בין עכירי בין לא עכירי: אלא מן מגופו:

אישתני מגמל. שדומה לאמו במקלת סימנין: אסור בארילה. ומאן שמעת ליה הך סברא ר"ש (ב) ואם ראשו ורובו כו' והס"ד דמדקתני להו בהדי הדדי ש"מ דאפי" לאכילה בעי ר"ש ראשו ורובו: מדשבקה לאכילה. דאיירי ברישא וקם ליה אבכורה ולא יו אמר אם ראשו ורובו

דומה לאמו מותר באכילה ש"מ לאכילה (ם סגי במקלת סימנין: לבכורה אלטריך. ולעולם בתרוייהו בעינן רחשו ורובו: זה אי אתה אוכל. גמל אפי נולד מן הפרה: אבל חתה חוכל חתר הבח בסימן חתד. של אמו כלומר שדומה לאמו במהלת כגון טמא שנולד מן הטהור ודומה לאמו במקלת: שה כשבים. שה הבא משני כבשים: להסיר את המוחר. דכיון דאביו ואמו טהורים לא אינטריך האי קרא דאך את זה תאכלוי למישרייה: מ"מ. מדכתיב שה שה חרי זימני שמט מיניה דאפי׳ מוד האם ולא מלד האב: קרי ליה טמא. להלוט שנולד מן הטהור: כר"ש. דאסר ליה היכא דאין בו מקצת סימנין וקאמר דאם יש לו סימן אחד של טהרה שדומה לאמו במקלת מותר: ופליג עליה בחדת. דר׳ שמעון בעי רחשו ורובו: וחיכח דמקשי. קושיא להך ברייתא ומתוך הקושיה משיב דבר לשוחל הי בעי ר׳ שמעון ראשו ורובו לאכילה או לא: מי מיעברא. טהורה מטמא דקתני ועבורו מן הטמא: חוץ מר' אליעזר ומחלוקחו. שחולקין בכוי בפ' אותו ואת בנו בשחינות חולין (דף עט:) אם אותו ואת בנו נוהג בו וקתני כוי הבא מן התייש ומן הלבייה אלמא חיה מתעברת מבהמה לדבריהם: ואמר ר' ירמיה. האי עבורו מן הטמא דקאמר היינו שנתעברה מן הקלוט שפרסותיו קלוטות כגמל ובן פרה הוא ואליבא דר׳ שמעון קרי ליה טמא ובנו מותר אם דומה לאמו בסימן אחד אלמא לאכילה לא בעי ר"ש ראשו ורובו: זה וזה גורם. ההיתר והאיסור גורמין לזה שיבה ש הוא טמא ואמו טהורה: ולד טריפה. ואביו תמים הרי זה וזה גורם: דא"כ. דעבורו מן הטמח חסור לכתוב שה כשבים ועזים: מיא עול מיא נפוקין והאי הוא. דעכירי הכלח דבישרח מחמת חמימות וסרחון הבשר: מטמא

א) ולעיל ה: וש"כן, ב) וב"ה ח) [נעית ה: וסיתן, ב) [בייק עח.], ג) חולין נח. תמורה ל: [זבחים עד:], ד) [במשנה דתמורה ל: לא נזכר ר' יהושע אכן ברייתא היא כמייש מוס' מולין ד"ה אלא האן, ב) ולהון, חולין דים אלא האן, כים (ולהו),

ו אא אמאכרוניית, זו רפים וולהו),

מו אא אמיפה מקרייל, זיית,

בקרא הסייד ואחייב דייה

הבלאה ברייית, שו איינול האיינול איינול האיינול איינול האיינול איינול איינ

תורה אור השלם

1. אַךּ בְּכוֹר שׁוֹר אוֹ בְכוֹר בָּשֶׂב אוֹ בְכוֹר עֵז לֹא תִפְּדֶּה לָדֶשׁ הַם אֶת דְּמָם תִּוְרֹק קרש הם את דְּמָם תְּוֹרְק על הַמּוֹבָּה וְאָת הַלְּבְּם תַּקְטִיר אשה לְרִיה נִיהוֹה לְיִי: במדבר יה יו 2. אַך אָת זָה לא תאבְלוּ מִמְעַלִי הַגַּרָה ומִמִּמְּרִיטִי הַבְּּרָחְה אָת הַנְּמָל כִּי מעלה גרה הוא ופרסה מְעַכַּה גַּרָה הוּא וּפְּוְּטְה אֵינֶנּוּ מִפְּרִיס טְמֵא הוּא לָכֶם: ויקרא יא ד 3. זאת הַבְּהַמָּה אֲשֶׁר תּאבֵלוּ שוֹר שֵׁה כְשְׂבִים וְשַׂה עִזִּים: דברים יד ד

הגהות הב״ח

(A) גמרא וממפריסיהפרסה את הגמל זה חי לתה: (כ) רש"י ד"ה לפור וכו' ר"ש וקתני ולס דומה רלשו: (ג) ד"ה מדשבקה וכו׳ לאכילה לא בעי ראשו ורובו אלא סגי נמקלת סימנין:

מוסף רש"י

. ולד טריפה כו' לא יהרב. נדד טריפה כו' לא יקרב. בפרק כל האסורים במסכמ ממורה (לא.) מפרש טעמא (זבחים עד:). אכל להדיוט ד"ה מותר דלאו מגופה קא רכי (תמורה ל:).

רבינו גרשום

אישתני מגמל אפי׳ מקצת שפיר דמי באכילה. או דלמא לא שנא דלגבי אכילה . בהמה טמאה אסור באכילה. הא ברייתא ר' שמעון היא דאיהו אמר דאסור באכילה קתני אם דומה ראשו ורובו התני אם דומה ראשו ורובו יקתני אם דומה ראשורורנו
לאמו חייב בכורה ש"מ
לאמו חייב בכורה ש"מ
שמעון ראשו ורובו לא
לבכורה דוקא כלל: זה
אי אתה אוכל את הגמל
וגו" אבל את הגמל
בסיות אוכל הבא
בסימן אחד דהיינו דאם
בסימן אחד דהיינו דאם
"אי מו אוכל הבא יש בו מקצת סימן דומה: ת״ל שה כשבים ושה עזים. רירה עד שיהא אריו כרש ויבה עד שיהא אביו כבש ואמו כבשה: לא בא הכתוב להתיר את המותר. כשיהא אביו נמי כבש אלא להוסיף , על המותר ואיזה זה זה תאכלו: או אינו. דבעי נמי קרא אלא עבורו על הטהור קרא אלא עבודו על הטחור והיינו להוסיף על המותר להחמיר דולד הוי טמא ולעולם בעינן נמי קרא עיבורו מן הטהור ת״ל שה כשבים מכל מקום וכיון באמו כבשה אע"ג דלאו אביו כבש: קרי ליה טמא כר' שמעון, כלומר מדקתני בהאי לישנא ואיזה זה זה טמא שנולד מז הטהור ולא

טמא שנודה מן הטהור ודא מים דלר' שמעון קאמר דלר' שמעון הוי טמא גמור וקאמר אבל אתה אוכל בסימן אחד מקתני זה היוצא מן הטהור ש"מ דלר' שמעון קאמר דלר' שמעון הוי טמא גמור וקאמר אבל אתה אוכל בסימן אחד היינו מקצת סימן וש"מ דלא בעי ראשו רורבו: האי תנא סבר ליה כותיה בחדא. שטמא שנולד מן הטהור טמא: ופליג עליה בחדא. דאילו ר' שמעון סבר דאינו מותר באכילה עד שיתא ראשו ורובו דומה לאמו כראמרען גבי בכורה והאי תנא סבר אפילו מקצת סימן שרי באכילה: ואיכא דמקשי. לברייתא ומותיב ומן פירוקא דמפרק מיפשט בעיין: חוץ מר' אליעור וחכמים זה תיש הבא על הצביה אבל שאר רבנן אלינור ומחלוקתו. גבי כוי כראמר איזהו כוי שנחלקו בו ר' אליעור וחכמים זה תיש הבא על הצביה אבל שאר רבנן אי הם המחקונה. גב כה כוהנה היהוה כי במורק בדו אינים החברה והוה בה כה הבה כי הובה אבר הברי הגב שה הבן לא אמרי רמיעברא ומפריק מאי עיבורו מן חטמא לא טמא ממש אלא איר ירמיה דאיעבר מקלוט שאין פרטות סדוקרו בן פרה. ומדקרי להאי קלוט טמא דאמר היינו עיבורו מן הטמא ש״מ כר׳ שמעון קאמר דטמא היוצא מן הטהור טמא